

Vestitorul numelui lui Iehova

1 iulie 1932

Numărul 13

Vestirea numelui lui Iehova

Partea 3-a

„Cu ploaie imbelșugată stropit-ai Dumnezeule, moștenirea ta, și slabă fiind ai întărit-o”. — Psalm 68:13.

IEHOVA este Creatorul cerului și al pământului, și toate profețiile și descoperirile referitoare la aceasta formează cuvântul său al adevărului. (Isaia 45:12; Ioan 17:17). Oamenii devotați lui cu credincioșie, folosiți ca unelte sale, ca să ducă altora adevărul lui Dumnezeu, sunt numai vase de lut, cari servesc ca martorii lui (Isaia 43:10-12). Există oameni, cari stăruiesc în aceea, ca să atribuie unui om recunoștință și onoare pentru adevărurile publicate un oareșcare timp în revistă. Așa ceva este cu totul greșit și desigur îi va dispăce și Domnului. „Sau... va zice făptura de cel ce a făcut-o, că nu se pricepe?” (Isaia 29:16). Dacă cineva cinstește pe oameni pentru înțelesul și răspândirea adevărului ce aparține lui Dumnezeu, aceasta este o nesocotire a lui Iehova. „Ce este înălțat între oameni, este o urciune înaintea lui Dumnezeu”. (Luca 16:15). Mulți și-au pricinuțit lor și altora pagube mari, prin faptul că au urmat principiul, de a dovedi recunoștință și onoruri oamenilor. O astfel de purtare a avut ca urmare, că mulți au îngăduit influenței Diavolului. Adeseori laudă acești măgulitori anumiți oameni, ca să se poată susține în apropierea lor, și ca într-un oareșcare grad să aibă și ei parte de cinstea aceluia, pe care o prețuiesc și o înalță atât de mult. Aceasta nu este numai un semn al egoismului, ba dovedește și lipsă de un devotament dezinteresat față de Iehova Dumnezeu și față de cuvântul său al adevărului. Fără îndoială, Domnului îi dispăce atât acela, care primește laudele altora, fie în taină, fie cu învoire deschisă, cât și acela care aduce lauda. Cineva ar putea să eugete, că din pricina anumitor fapte ar fi îndreptățit să primească dovezi de onoare, însă orice lucru ar fi făcut omul, nu poate să aibă pretenție la niciun fel de onoare. Încă din zilele când Iehova a făcut un legământ cu poporul Izrael la muntele Sinai, și până în timpul prezent, a pus în evidență în cuvântul său, lipsa mare de a înconjura acest laț viclean al lui Satan, și Dumnezeu, de repetate ori a avertizat pe poporul său, ca să se ferească, să preamărească creaturi, Toată preamărirea și onoarea trebuie să se dea aceluia, căruia i se cuvin. Planul viclean al lui Satan a fost și este ca să facă pe cât mai mulți consacrați, să se încreadă în unul sau mai mulți oameni. Cine face așa, va ajunge într-o stare, care

va duce acolo, că la urmă va fi dus cu totul în rătăcire; și din motivul acesta mulți vor fi înșelați și seduși de viclenia adversarului, și se încrezesc numai în ceata „omului fărădelegii”. — 2 Tesaloniceni 2:10-12.

De la venirea lui Cristos la templul lui Dumnezeu, poporul lui Dumnezeu a avut parte de o bogată ploaie a adevărului. Psalmistul (68:9) arată că importanța faptului, că Iehova Dumnezeu este acela, care trimite atâtea ploi ale adevărului. „Ploaie imbelșugată dat-ai, Dumnezeule. Niciun om nu a avut ceva merit, întru câștigarea acestei ploi bogate a adevărului; numai într-adevăr dacă din consacrare de bunăvoie a fost folosit de Domnul ca o unealtă, sau că i s'a permis de Domnul, ca să transmittă altora adevărul lui Dumnezeu. Cei aprobați de Dumnezeu nu fac (creiază) codul, anume adevărurile dătătoare și susținătoare de viață, ei aduc sau transportă adevărurile formate sau date de Dumnezeu, altora. Niciărea, în Scriptură nu ni se dă încurajare pentru a lauda și preamări oameni; însă ni se spune clar și de mai multe ori, că este datorința noastră, ca să găscem laudă și mărire lui Iehova și să vestim lucrurile sale mărețe între națiuni, și a vesti măreț departe, că numele lui Iehova este preainălțat.” — Isaia: 12:4.

Moștenirea lui.

Moștenirea lui Iehova sunt creaturile credincioase datorințelor lor și cari sunt devotate lui în iubire. „Căci partea Domnului este poporul lui, Iacob (reprezentând pe cei unși) este partea lui de moștenire”. (5 Moise 32:9). „Fericit este poporul (Națiunea sfântă a lui Dumnezeu, 1 Petru 2:9), al cărui Dumnezeu este Iehova și națiunea pe care și-a ales-o de moștenire”. (Psalm 33:12). „Fie binecuvântat... Izrael, moștenirea mea”. (Isaia 9:25). Iehova a lasat să se scrie pentru unșii lui: „Și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți, care este nădejdea chemării lui, care este bogăția țării moștenirii lui în sfinți”. (Efeseni 1:18). Iehova a trimis poporului său multă ploaie, spune psalmistul „prin care moștenirea ta fiind slabă a întărit-o”. Aprinderea războiului mondial, a dus pe poporul consacrat al lui Dumnezeu într-o stare, în care era cu totul slab. De la 1917 până la

1919 era într-o stare slăbită (sleită de puteri) în ce privește punerea mărturiei pentru împărăție. În partea ultimă a anului 1919 s'a întâmplat, că adevărul lui Dumnezeu a început să picure din cer. Domnul a arătat poporului său deosebirea între lucrul preumbrat de profetul Ilie și între lucrul pe care trebuia să-l mai facă, preumbrat de profetul Eliseu. Dela timpul acela au început aceia, cari au iubit pe Domnul să se improspăteze și puterile lor și le-au înnoit în Domnul și iarăși au fost restatornicii. Aceste adevăruri și binecuvântările legate cu ele au venit dela Domnul și nicidecum dela ceva om.

* Martorii devotați și credincioși ai lui Iehova în unitatea lor sunt amintiți cu cuvântul „om” (trad. engl.: om bun). Dumnezeu conduce și călăuzește pe omul acesta; pentru aceasta stă scris: „Domnul întărește pașii omului, când îi place calea lui”. (Psalm 37:23) Dela venirea Domnului în templu, de fapt a întărit pe poporul său, în măsura ce a dorit să umble în calea lui. În armonie cu aceasta stă scris: „Fie peste noi bunăvoia Domnului Dumnezeului nostru! Și întărește lucrarea mânilor noastre, da, întărește lucrarea mânilor noastre”. (Psalm 90:17) Cu totul evident Iehova a trimis foarte multă ploaie, anume ploaie de adevăr din belșug, ca să mângâie și să întărească pe poporul lui; și dacă o creatură oarecare cinstește pe un om pentru aceste torente ale adevărului, atunci acela dovedește o lipsă de apreciere a lui Dumnezeu și a iubirii sale, pe care o arată poporului său. Se dovedește, că unul ca acela nu este devotat pe deplin și fără rezerve Domnului. Pentru unii ca aceia, cari se găsesc într-o situație așa de periculoasă, există numai o singură purtare, anume, ca să încealeze imediat cu lauda, cinstirea și preamărirea oamenilor, și să dovedească față de Iehova Dumnezeu toată iubirea, devotamentul și recunoștința lui.

Recunoștință

* Versetul al zecelea al psalmului 68, este o expresiune a recunoștinței, pe care o simte rămășița de pe pământ pentru îndurarea și bunătața lui Iehova Dumnezeu față de ea. „Poporul tău și-a lăsat locuința în țara pe care prin bunătața ta, Dumnezeule, ai pregătit-o, pentru cei nenorociți”. (În cele următoare redăm unele traduceri ale versetelor 9 și 10 ale psalmului 68: „Tu ai trimis ploaie bogată, prin care moștenirea ta a întărit-o, fiindcă era slăbită. Adunarea ta a locuit în ea: Tu, Dumnezeule, ai pregătit-o în bunătața ta pentru cei nenorociți”. (trad. engleză). „Ploaie îmbelșugată ai lăsat să cadă, Dumnezeule, peste moștenirea ta, și pe cea slăbită ai întărit-o iarăși, ca turma ta, (poporul tău) să poată locui în aceea ce ai pregătit tu în bunătața ta pentru cei nenorociți!” (trad. Schlachter). „Că ploaie îmbelșugată stropit-ai Dumnezeule, moștenirea ta; și slabă fiind, ai întărit-o. Turma ta locui într'ins; dar turmei apăsate (nenorocite) tu pregătit-ai b-

nurile tale, Dumnezeule!” (trad. Nițulescu). Cuvântul ebraic chay din care s'a tradus în textele acestea „turmă” și „adunare” de altfel în diferite texte scripturale se traduce în felul următor: viață, viețuind, viețuitor, animal, mișcător, cu viață, ceată sau grupă sau trupă. Rotherham astfel traduce textul: „Turma ta viețuitoare a locuit în ea”. Rămășița lui Dumnezeu de pe pământ, de fapt este o „turmă viețuitoare” sau un „lucru plin de viață”, deoarece membrii rămășiței locuiesc în „pământul celor vii”, de unde dușmanul caută să-i taie. (Psalm 116:1—9) Vezi revista din 15 Iulie 1931, pagina 213).

* Ei locuiau în „moștenirea” țării sau stării, și erau slăbiți sau sleiți, și era foarte de lipsă pentru ei să fie improspătați și ridicați din nou prin adevărul Domnului, care a început să cadă în anul 1919 în torente puternice peste ei, și care ploaie de atunci tot mereu picură. „Cei drepti vor moșteni pământul, și vor locui într'insul în etern. Gura dreptului grăește înțelepciune, și limba lui vorbește dreptate. Legea Dumnezeului său este în inima lui și nu i se clatină pașii. Cel rău pândeste pe cel neprihănit, și caută să-l omoare. Dar Domnul nu-l lasă în mâinile lui, și nu-l osândește când vine la judecată”. — Psalm 37:29—33.

* Dumnezeu a pregătit starea fericită descrisă aici pentru aceia, cari îl iubesc. Psalmistul spune: „Tu ai pregătit-o în bunătața ta pentru cel nenorocit, Dumnezeule!” (Nițulescu: pentru cel apăsător). Isus în cuvintele următoare a exprimat legea dumnezeiască adevărată: „Fericii sunt cei săraci cu spiritul, că a lor este împărăția cerurilor”. (Matei 5:3) Poporul înjosit și apăsător al lui Dumnezeu, sărac în spirit, însă bogat în credință, și foarte apăsător de dușman, a strigat către Dumnezeu, și el l-a ascultat. „Săracul acesta a strigat, și Iehova l-a auzit, și din toate nevoile lui l-a mântuit Ingerul lui Iehova tăbărează în jurul celor ce se tem de dânsul, și-i mântuie”. — Psalm 34: 6—7.

* Poporul lui Dumnezeu a stărui în aceea, ca să cheme în ajutor tronul ceresc cu niște strigăte de rugăciune, și strigătul a fost auzit, și Domnul a privit la aceia, cari în așa fel l-au chemat. „Cel împilat să nu se întoarcă rușinat. Cel sărac și lipsit să laude numele tău!” (Psalm 74:21) „Deși sunt sărman și sărac, dar Domnul va îngriji de mine; ajutorul meu și mântuitorul meu tu ești; Dumnezeul meu, nu întârzie!” (Psalm 40:17) „Iar eu sunt sărac și lipsit; Dumnezeule, grăbește către mine; ajutorul meu și Mântuitorul meu tu ești; Iehova, nu întârzie!” (Psalm 70:5) „Pleacă Iehova urechea ta, răspunde-mi, căci sărac și lipsit sunt”. (Psalm 86:1) „Căci sărac și lipsit sunt, și inima mea este rănită în lăuntrul meu”. — Psalm 109:22.

* Cum rugăciunea credincioșilor a fost ascultată, Dumnezeu a trimis din cer picături de ploaie, prin cari credincioșii au fost improspătați și ridicați din nou. Între aceste ploaie prețioase ale adevărului pe scama poporului său era și înțele-

gereea psalmului al douăzeci și treilea, și acum cei devotați cu credincioșie spun: „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele”. (Psalm 23:6) (Vezi revista din 15 Iunie 1931).

¹⁰ Ce s'ar putea aștepta dela acei oameni, cari au fost binecuvântați de Domnul Dumnezeu cu atâta bogăție? Desigur că nu aceea, ca să se pună jos cu comoditate, mâinile lor să le țină în neactivitate și să se năzuiască înzadar să-și desvolte un caracter desăvârșit și astfel să aștepte, ca să fie duși în cer! Dumnezeu chiamă pe poporul său din întunec la lumina lui cea minunată a adevărului; el pentru aceea îi improspătează și-i întărește, ca să-i trimită ca pe martorii lui, pentru a face să răsune preamărirea lui și să vestească în lumea largă, că el este atotputernicul Dumnezeu și că împărăția lui va justifica numele lui și va realiza dorința tuturor creaturilor drepte și cinstite.

Cuvântul său

¹¹ Sub conducerea lui Iehova, psalmistul arată cu putere, că cine este izvorul vestirii adevărului. „Domnul (evrește: adonai, un cuvânt care cu un accent deosebit arată pe Domnul ca pe domnitorul cel prea înalt, pe cel mai înălțat) spune un cuvânt, și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire”. (Versetul 11) Textul acesta în cuvinte clare nimicește părerea, că vestea adevărului ar fi putut să aducă în existență un om oareșcare. Imprejurarea, că un om este folosit de Domnul în scopul, ca să scrie cuvintele adevărului, nu dă nici o îndreptățire pentru a cinsti pe un asemenea om pentru vestea adevărului. Decâteori Satan reușește să aducă cugetele oamenilor până acolo, ca să aducă laudă și cinste unor oameni, cari în felul acesta au scris vestea adevărului, sau să presupune despre ei, că ei au scris vestea, de-alteori îi reușește, ca până la gradul acesta să aducă ocară asupra numelui Celui Prea Înalt. Rămășița credincioasă trebuie și va învăța, ca să se ferească pentru toldeama de purtarea periculoasă, să înalțe pe oameni din pricină, că în calitate de unelte în mâna Domnului au făcut o parte oareșcare de lucru. Este cu totul neimportant, dacă vestea aceasta a fost scrisă și publicată de unul de rassa albă sau de rassa africană. Oricine pe care Domnul îl folosește este numai o parte constitutivă a organizației celei mari a lui Dumnezeu, și toată cinstea și tot meritul se cuvine lui Iehova și nu oamenilor. Ar fi imposibil pentru noi să fim consacrați lui Iehova Dumnezeu, și pe lângă aceasta să apucăm o cale cu totul alta, decât aceea, ca să cinstim și să preamărim pe Iehova Dumnezeu a așezat pe membrii în corpul lui Cristos după plăcerea lui, și fiecărui membru îi este incredințată rezolvarea unei datorințe; Domnul îi dă o cinste înaltă prin o poziție oareșcare în serviciul său; însă pentru

membrii corpului este o nedreptate, ca să se înalțe unul peste celălalt.

¹² Năzuința pentru a cinsti și înalța pe oameni, era activă chiar și în zilele apostolului Pavel, și din pricina aceasta a făcut o muștrare aspră; însă sunt de aceia, cari niciodată nu au luat în seamă muștrarea apostolului inspirat. Din îndurarea lui Dumnezeu putem vedea acuma clar, că aceia cari s'au născut din femeia lui Dumnezeu și pentru aceasta sunt fiii Sionului, vor fi învățați de Iehova Dumnezeu; rămășița prețuiește faptul acesta și se bucură de mare pace în urma aprecierii acesteia. (Isaia 54:13) Pacea aceasta însă nu vine în urma a ceace a făcut sau face un om.

¹³ După Rotherham textul sună: „Domnitorul a cărui putere este nemărginită dă un cuvânt”. Evident, că acesta este motivul pentru ce se spune în versetul 8: „Și cerurile au picurat (au vărsat) torrente de ploii ale adevărului) înaintea lui Dumnezeu”, când era în templul lui cel sfânt. „Cuvântul” sau „cuvintele” servesc aici de un fel de expresiune scurtă și legată, care nu are aplicare numai la o veste deosebită, pe care Domnul a dat-o sau o dă la un anumit timp, ci este a se aplica la toate vestile consecutive ale adevărului, pe cari Domnul le-a adus și continuă mereu să le aducă, decând fulgerele au strălucit din templu și au apărut pe cuvântul său. Prin urmare expresiunea „cuvântul” cuprinde toate descoperirile adevărului împreună cu cartea „Justificare” și pe mai departe, atât timp până când rămășița este pe pământ, toate câte vor fi descoperite și publicate din îndurarea Domnului. Iehova Dumnezeu a dat lui Isus Cristos mărturia, ca acesta să pună o mărturie despre scopul lui Dumnezeu; și acuma rămășiței i s'a dat privilegiul, ca să aibă parte la mărturia aceasta și să răspândească vestea adevărului, dând în știre prin ea, că Iehova este Dumnezeu, și că împărăția lui a sosit. — Apocalips 12:17.

¹⁴ Într'o ediție precedentă a revistei, acest text a fost citat ca autoritate, pentru a desemna pe singuratecele corporațiuni sau adunări ale poporului Domnului, ca „grupe”. Atributul „grupă” poate să se aplice potrivit și în armonie cu Scriptura la oricare adunare a poporului lui Dumnezeu; totuși cuvântul „oștire” cuprinde mai mult decât una sau mai multe adunări ale poporului lui Dumnezeu. Cuvântul „oștire” (alte traduceri: armată, oaste) arată pe rămășița întregă de pe pământ, care a primit îndatorirea și a fost trimisă, ca să servească ca martor al lui Iehova. Suma totală figurează ca o unitate sub conducerea lui Ius Cristos, capul templului, care folosește pe iberii cari servesc în templu spre executarea lucrului, vestirii împărăției lui Iehova și a face un avertisment organizației dușmane. Iehova este Dumnezeuul ordinii, și deoarece el prefinde, ca totul să se facă în regulă, ce este aprobat de el, aunci din aceasta rezultă, că toți aceia, cari în adevăr îl iubesc lucrează împreună în armonie, și fiecare se șilește cu credincioșie, ca să execute

instrucțiunile, cum i-au fost date. Din rămășița de pe pământ nici unul nu este desăvârșit, însă recunosc cu toții, că este regula lui Dumnezeu. ca să aibă pe cineva, care dă îndrumările; și dacă persoana pusă în poziția aceasta face greșală, atunci Domnul însuși, în felul cum vede de bine. va aplana și îndrepta greșala lui, așa după cum înțelepciunea lui va găsi cu cale. Pentru aceea ar fi cu totul împotriva ordinii, că cineva, numai pe motivul, că poate să facă aceasta ar face o încercare să pună la cale o altă lucrare, contrară organizației lui Dumnezeu. Numai aceia vor intra în împărăție, cari se luptă după regulă. A lupta după regulă înseamnă a lucra după instrucțiunile prescrise de Domnul. Aceia, cari se luptă împotriva lucrului Domnului, pe care lasă să-l execute martorii lui, și cari caută să lucreze în alt chip, accia cad fără îndoială în clasa, care a fost numită de Isus, „cei ce fac fărădelegea”. (Matei 18: 41) Domnul trimite pe îngerii lui, ca să scoală afară pe unii ca aceștia, ca în organizația lui să domnească o unitate deplină.

¹³ Traducerea revizuită engleză a textului explicat aici, sună: „Femeile, cari vestesc vestea, sunt o oaste puternică”. Rotherham, aceeași parte a textului o traduce: „Trupele vestitoare sunt o oștire mare”. (Trad. Nițulescu: Domnul dă un cuvânt, mare este oștirea vestitoarelor lui). Cuvântul pentru vestitor este feminin, dar aceasta înseamnă, că traducerea textului cu „femei” ar fi cea potrivită. Cuvântul ebraic, care este tradus cu „aducătoare de vești”, „vestitoare”, „femei aducătoare de vești bune”, în Isaia 40: 9 este tradus cu „vestitoare de vești bune”. Și Sion stă aici în genul feminin. Probabil, că psalmistul a folosit în genul feminin (vestitoare, femei aducătoare de vești bune), deoarece accia, cari vestesc cuvântul, sunt o parte a Sionului, care este ilustrat în femeia lui Dumnezeu. „Suie-te pe un munte înalt, Sioane, cea ce aduci vești bune, înalțăți cu voce glasul Ierusalime, vestitoare de vești bune; înalțăți glasul nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: Iată Dumnezeul vostru!” (Isaia 40: 9 traducere engleză). Acelaș cuvânt ebraic obține în Isaia 61: 1, și este tradus cu „a aduce veste bună” și în Isaia 52: 7 asemenea cu „a aduce veste bună”. Textul amintit în urmă, rămășița este făcătoare de vești bune, ca cei din urmă membri ai corpului lui Cristos de pe pământ. „Ce frumoase sunt picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: Dumnezeu tău împărățește!” (Isaia 52: 7) Acelaș cuvânt apare în Naum 1: 15, și anume: „picioarele celui ce aduce vești bune, vestitor al păcii”. Cuvântul acesta corespunde cu expresiunea Testamentului Nou: „a predica evangheli”. Traducerea Septuaginta, precum și Rotherham, arată, că accia, cari vestesc cuvântul, sunt „picioarele aceluia”, adică membrele pământești ale „servului ales”: și servul acesta nu este „nici femeie și nici bărbat”, ci toți sunt „una în Cristos” și u-

crează în unitate întru vestirea soliei. Prin urmare între martorii lui Iehova nu poate să fie nici o desbinare. ?

¹⁶ Psalmistul spune despre aceștia: „Mare a fost oștirea (armata) aceloră, cari au vestit”. (trad. engleză). Aceasta înseamnă că membrele de pe pământ sunt mari, însă nu din puterea lor proprie. (Allioli traduce: „Domnul dădu cuvântul celor ce duc vestea bună, înzestrați cu putere mare”). Puterea lor vine de acolo, că sunt o parte a oastei lui Dumnezeu, și pentru aceea sunt „tari în Domnul și în puterea țării sale”. Dumnezeu a revărsat spiritul său peste fiecare membru al rămășiței, și toți aceștia profetesc și i-au parte la vestirea numelui lui Iehova și a împărăției sale. (Ioel 2: 28,29) Toți cei ce sunt din clasa templului, vestesc măreția lui. (Psalm 29: 9) Alle texte scripturale arată, că Cristos Isus prin oastea îngerilor cerești conduce lucrarea rămășiței. Deci cei ce vestesc vestea împărăției, sunt „un popor mare și puternic”. „Domnul face să tunc glasul lui înaintea oștirii sale, căci tabăra lui este foarte mare”. (Ioel 2: 11) Inima fiecărui membru din rămășiță trebuie să fie desăvârșită față de Dumnezeu, și aceasta înseamnă predare completă lui Iehova Dumnezeu. În armonie cu aceasta stă scris, că Dumnezeu înlunde puterea lui spre binele acestora. „Căci Domnul își înlunde privirile peste întreg pământul, ca să sprijinească pe accia a căror inimă este întreagă a lui”. (2 Cronica 16: 9) În așa fel este mare oastea rămășiței în puterea Domnului.

¹⁷ „A vesti” înseamnă, a da în știre oamenilor ceva în general; și în prezent se întâmplă aceasta prin radio, prin vorbiri publice și convorbiri personale, pe mai departe prin cărți, broșuri, reviste și alte tipărituri. Cu ocazia cumpânirii lucrului îndeplinit în cursul unui an, care în anii din urmă a fost compus pe scurt și publicat în anuar, trebuie să mărturisim: „Este o lucrare mare, și nici o corporațiune omenească din oastea cea mare a muncitorilor nu ar fi fost în stare să realizeze atâta, dacă nu prin puterea și tăria Domnului. Într’adevăr este lucrarea Domnului, și este o minunăție în ochii noștri”. În anii trecuți vestirea în cea mai mare parte a fost executată de lucrul executat de bătrânii adunărilor, astăzi însă nu mai este nici o deosebire între un bătrân și un alt membru al oastei, ci oastea înaintea ea o corporațiune bine încheiată, lucrând în calitate de serv al lui Iehova. ca să dea în știre. că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, și că împărăția lui este speranța lumii. Unii cari au fost aleși în serviciul de bătrân și au neglijat sau au refuzat să ia o parte activă la campania pentru vestirea adevărului, prin aceasta ajung într’o stare nefavorabilă pentru dânsii, și dacă ei stăruie în starea aceasta vor ajunge în rândul celor fărădelege. Aceste puține cuvinte de muștrare nu sunt scrise aici pentru amenințare, ci în speranța, că unii vor putea să recunoască starea adevărată a privilegiului imbiat oferit lor de Dumnezeu.

¹⁸ Din timp în timp se întâmplă, că în unele grupe ale acelor, cari afirmă că sunt consacrați Domnului, se ivește o neînțelegere. Însă între rămășița adevărată nu poate să se ivească vreo neînțelegere. Neînțelegerea și cearta sunt rezultatul unui egoism în dezvoltare; aceia însă, cari sunt pe deplin consacrați Domnului Dumnezeu, nu caută să se înalțe pe sine sau să apese pe alții. Scopul lor și dorința lor unică și potrivită în armonie este aceea, ca să servească pe Dumnezeu prin faptul, că cu bucurie țin poruncile lui și transmit mărturia lui Isus Cristos încredințată în mâinile lor. Pentru aceasta unșii Domnului să nu se lase niciodată în certuri cu aceia, cari caută să conturbe lucrarea. Dacă sunt într-o grupă certareși, cari caută să pricinuiască nemulțumire, atunci despărțiți-vă de ei și lăsați-i să meargă pe calea lor; însă voi continuați cu bucurie serviciul Domnului care înaintea în unilate. — Romani 16: 17, 18.

¹⁹ Psalmul pe care îl explicăm, ne aduce dovada netăgăduită, că revista a lucrat în armonie cu voința lui Dumnezeu, că a ținut mereu înaintea ochilor unșilor lipsa cea mare de a stăruii în serviciul activ, vestind vestea împărăției lui Dumnezeu din casă în casă. Se poate aștepta, că Satan va folosi orice unealtă ce-i stă la îndemână, ca pe unii ca aceștia să-i facă să disprețuiască un astfel de serviciu exterior sau activ, să le îngreuneze (serviciul) și să-i împiedice. Unelte folosite de Satan pentru scopul acesta, sunt în primul rând „omul fărădelegii”, preoțimea și toți ceilalți, cari se asociază cu ei în conspirație, ca să strice adevărul cu puterea, și să se lupte împotriva răspândirii adevărului prin martorii lui Iehova. Cel ce face parte din rămășiță să nu se lase descurajat. Iehova Dumnezeu își folosește puterea spre binele membrilor organizației sale de pe pământ, și nimic nu poate să steie împotriva lui.

Războiul în curs

²⁰ Profeția exprimată pe mai departe în psalm sună: „Impărății oștirilor fug, fug, și cea care rămâne acasă, împarte prada”. (versetul 12) În timpul de față se duc cele trei spirite necurate asemenea broaștelor, la regii de pe întreg globul pământesc ca să-i adune la războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atolputernic”. (Apocalips 16: 14) Versetul al doisprezecelea al psalmului se pare să se refere la viitorul apropiat, când lupta cea mare a Armagedonului se va hotărî. Satan își conduce puterile de luptă cu semeție, lăudăroșie și sgomol asurzilor împotriva muntelui lui Dumnezeu. Psalmistul vorbește despre o vreme, când lupta este în curs; el spune: „Impărății oștirilor fug, fug!” Cuvintele acestea arată o agitație în legătură cu o luptă adevărată, când dușmanul este pe cale de retragere. Nu oastea sau armata acelor cari vestesc pe pământ pe Dumnezeu și împărăția lui, silesc pe dușman ca s'o apuce la fugă, ci aceasta se întâmplă prin aceea,

că Dumnezeu se scoală, cum stă scris în versetul întâi al psalmului: „Dumnezeu se scoală, dușmanii lui se risipesc și protivnicii lui fug dinaintea feței lui!” Puterile războinice ale lui Iehova s'au condus la conducerea comandantului suprem Isus Cristos al tăcării pe dușman în goana retragerii și îl zdrobește. — Naum 2: 1.

²¹ Deoarece profețiile au fost scrise îndeosebi spre folosul acelor, cari trăiesc pe pământ la sfârșitul lumii, adevărat în timpul de față, prin care desigur este vorba de rămășiță, astfel partea aceasta a versetului al doisprezecelea este de o însemnătate deosebită și ne apropie de cugetul, că pe timpul când Domnul bate pe dușman în fugă și îl biruie complet, cel puțin o parte a rămășiței va mai rămâne pe pământ. Pe timpul acela va fi împărțită prada, mărind prin aceasta, un period de timp oarecăr după lupta Armagedonului, interesele împărăției pe pământ. Dacă aceasta este adevărat, atunci rămășița de pe pământ va vedea fără îndoială fuga împăraților de pe pământ și vor exclama cuvintele acestei profeții: Dușmanii au fost puși pe fugă, ei fug, ei fug! Domnul va avea biruință plină asupra dușmanului și îl va nimici cu săvârșire.

²² Psalmistul spune apoi mai departe în versetul 12: „Și cea care rămâne acasă va împărți prada”. Expresiunea aceasta, corespunzător cuvântului ebraic, poate să cuprindă în sine cugetul de „iubit”, și cuvântul acesta în alt loc este tradus cu „frumos”. „Pe frumoasa și subțirica flică a Sionului” (Ieremia 6: 2) Genul feminin folosit aici fără îndoială se referă la partea pământescă a femeii lui Dumnezeu, anume la Sion. Rămășița este asemănată cu o femeie din vechime, care conduce casa, întrucât nu ia parte la războiul Armagedonului cu niște arme trupesti. (2 Corinteni 10: 3, 4) Cu toate acestea are parte la război, dar în rolul de cântăreți și dansatori, cari laudă și preamăresc pe războinicul lui Iehova, pe Isus Cristos, marele antitip al lui David. Aceasta este preumbră și în textele următoare:

²³ „Pe când veneau ei, la întoarcerea lui David dela omorîrea filisteanului, femeile au ieșit din toate cetățile lui Izrael înaintea împăratului Saol, cântând și jucând, în sunetul timpanelor și alaltor, și scoțând strigăte de bucurie”. (1 Samuel 18: 6, 7) Rămășița descrisă aici este asemenea bărbatului îmbrăcat în in cu călimara la brâu, care însă nu a luat parte la măcelărirea adevărată, care lucrare a fost făcută de alți șase bărbați, cari aveau în mână unelte de nimicire. — Ezechiel 9: 1-8.

Goana rămășiței

²⁴ Rămășița este ilustrată prin femeia, care rămâne acasă și ia parte la pradă, cum prescrie această regula dumnezeiască descrisă în 1 Samuel 30: 22-25: „Toți oamenii răi și de nimic s'au sătorii lui Belial) dintre cei ce merseră cu David at lual cuvântul și au zis: Fiindcă n'au venit cu noi să nu le dăm nimic din prada pe care am

scăpat-o, ci doar să-și ia fiecare nevasta și copiii, și să plece. Dar David a zis: Să nu faceți așa fraților, cu ce ne-a dat Domnul; căci el ne-a păzit și a dat în mâinile noastre ceata care venise împotriva noastră, și cine v'ar asculta în privința aceasta? Partea trebuie să fie aceeași atât pentru cel ce s'a pogorît pe câmpul de bătaie cât și pentru cel ce a rămas acasă: s'o împartă deopritivă. Lucrul acesta a rămas deatunci și până în ziua de azi o lege și un obicei în Izrael". Luați seamă pe mai departe la cuvintele profetului Isaia: „Atunci se împarte prada, care este atât de mare, încât și ologii iau parte la ea”. (Isaia 33:23) („Deaceea prada se împarte în așa mulțime, că și ologii se împărtășesc din pradă”. Trad. Nițulescu). „Deaceea îi voi da partea lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici” (Isaia 53:12) („Deaceea parte îi voi da între cei mari, și cu cei puternici își va împărți prada”. Trad. Nițulescu). Acești credincioși ilustrați prin fermea rămasă acasă, au locuință în locurile de adăpost ale Celui Prea Înalt și acolo petrec în cursul luptei, dovedind credință deplină și se încred necondiționat în aceea, că partea cealaltă a organizației mari a lui Iehova, căreia i s'a încredințat lucrul propriu-zis al uciderii, va dobândi o izbândă definitivă asupra organizației lui Satan. În aceasta nicidecum nu se vor amăgi, însă „femeile” organizației lui Satan, vor avea parte de experiențele mamei lui Sisera și a „celor mai înțelepte dintre femeile ei”, cu ocazia luptei de la Meghidon. (Judecători 5:28, 29) Rămășița iubeste pe Iehova și împărăția lui, și cu sârguință se ocupă cu aceea, ca să vestească vestea despre el și împărăția lui; Iehova însă păzește și scutește pe rămășiță, în timp ce duce la îndeplinire lucrul ei.

Mângâiere pentru cei umiliți

„Pe când voi vă odihniți în mijlocul staulelor, aripile porumbelului sunt acoperite de argint, și penele lui sunt de un galben auriu”. (Versetul 13) (Un staul este o împletitură din ramiele, crengi sau șarmă și servește ca gard sau piedică). Cuvântul „staul” din acest text, în Ezechiel 40:43 este tradus cu „pervaz”. Aceste pervazuri sau cârlige erau folosite pentru a beli pielea unor animale destinate jertfiei. „Să jupoaie vițelul adus ca ardere de tot, și să-l taie în bucăți. Fiii preotului Aaron să facă loc pe altar și să pună lemne pe foc”. (3 Moie 1:6, 7) Versetul al treisprezecelea al psalmului se pare să fie îndreptat spre poporul rămășiței lui Dumnezeu, când este înjosit sau umilit ca o jertă de ardere de tot ce atârână pe niște „cârlige” sau „pervazuri”, de pe care pielea a fost jupuită, și care trebuie să se jertfească pe altar lui Dumnezeu, până când anumite părți din ea trebuie să fie fierse în anumite vase. Psalmistul vorbește despre cei umiliți după cum urmează: „Dar din pricina ta suntem jungliași în toate zilele, suntem

priviți ca niște oi sortite pentru măcelărie”. — Psalm 44:22.

²⁶ Rotherham în felul următor, traduce versetul al treisprezecelea al psalmului: „Când vă odihniți în lagăre”; și pe margine stă însemnat: „Între grămezile de cenuse, unde erau lagărele”. Ambele traduceri (precum și cuvântul „ocol”) arată starea umilită în care se găsește poporul lui Dumnezeu: însă psalmistul spune, că după aceea „veți fi ca niște porumbei, aripile cărora sunt acoperite de argint și penele lor cu un galben auriu”. Aceasta ar putea să arate cel puțin numai o parte a justificării rămășiței, în timp ce se află încă pe pământ. Rămășița este prețioasă în ochii Domnului și frumoasă în predarea ei credincioasă față de el.

²⁷ Isus Cristos vorbind către ceata logodită cu el, spune: „Dar numai una singură este porumbița mea, neprihănită mea; ea este singură la mamă-sa, cea mai aleasă a celei ce a născut-o”. (Cântarea Cântărilor 6:9) În timp ce rămășița credincioasă este defăimată și înjosită de organizația Diavolului, primește argintul adevărului dumnezeiesc și aurul aprobării dumnezeiești. (Maleahi 3:3; Apocalips 3:18) Măreția lui Iehova strălucește asupra rămășiței sale credincioase. (Isaia 60:1, 2) Fiul său iubit îmbracă rămășița sa cu mantia dreptății și o îmbracă în hainele mântuirii, prin care se dă o dovadă vizibilă, că Iehova aprobă rămășița și o identifică ca și o parte a organizației sale; și Iehova îi dă un nume nou. — Isaia 61:10; 65:15.

²⁸ „Aripile porumbelului sunt acoperite cu argint, și penele lui cu aur strălucitor!” (Schmoller). Aceasta de fapt ar oferi o icoană frumoasă. Dacă membrele rămășiței, care este acuma pe pământ, călătorește din loc în loc și vestesc vestea numelui mare al lui Dumnezeu și a împărăției sale, sunt defăimați și disprețuiți de toate națiunile de pe pământ, deoarece națiunile de pe pământ stau sub domnia lui Satan. Cu toate că unii oameni cugetă lucruri bune despre martorii credincioși ai lui Iehova, totuși numai puțini au destul curaj și destulă credință, ca să justifice pe martori față de învinuitorii lor. Dacă martorii credincioși sunt târâți înaintea judecătorilor de preoți și asociații lor, și sunt tratați rău, atunci alții, cari simpatizează cu ei (cu martorii) stau inactivi și nu-și deschid gura. Însă după ce împărăția ostirilor lui Satan vor fi uciși în fugă, și Dumnezeu va face cunoscut în public bunătatea și îndurarea lui față de această mică oaste de martori credincioși, martorii aceștia vor avea înfățișarea, pe care o are o porumbiță cu aripile acoperite de argint și va fi asemănată cu penele strălucitoare de un verde auriu. Icoana această măreață de cuvinte a fost așezată în acest loc al psalmului, ca să dea curaj și mângâiere acelor, cari se silesc cu zel și cu sârguință să facă cunoscut numele lui Iehova și să vestească împărăția lui.

(Continuarea urmează).

Intrebări pentru studiul berean

- § 1, 2. Ce poziție au persoanele singuratice cu privire la publicarea adevărului? Arată însemnătatea unei aprecieri clare a faptului acestuia.
- § 3. Descrie, cum a ridicat Dumnezeu moștenirea lui, după ce a fost slăbită.
- § 4. Cine este „omul bun” amintit în psalmul 37:23? Cum vor fi întăriți pașii lui de Domnul? Ce arată textele acestea despre izvorul adevărului, prin care cei devotați cu credincioșie lui Iehova sunt mângâiați și întăriți?
- § 5, 6. Cine este „oștirea” amintită în versetul 10 al psalmului acestuia? Unde au locuit și cum?
- § 7—10. Cum s'a îngrijit Dumnezeu în îndurarea lui de acești nenorociți? Cum vor dovedi acum aceștia că ei prețuiesc în adevăr binecuvântările sale variate hărăzite lor?
- § 11—13. Ce învățătură tragem din propoziția: „Domnul dă un cuvânt?” Ce servește dovada, că lucrul acesta s'a înțeles și a fost prețuit?

- § 14, 15. Ce înseamnă aceea, că rămășița este însemnată ca „oaste” sau „armată”? Este adevărat, că toți prețuiesc cum se cuvine regulile Domnului?
- § 16. Pentru ce este însemnată oastea, ca „mare”?
- § 17. Cum se întâmplă vestirea?
- § 18, 19. Explică împrejurarea, că în unele grupe, membrii cărora afirmă că sunt consacrați Domnului, se ivesc certuri. Ce altitudine vor avea membrii mășiiței în privința aceasta?
- § 20, 21. „Impărații oștirilor fug”. Cum și când va implini precizarea aceasta profetică, în viitorul?
- § 22—24. Care este împlinirea cuvintelor: „Cea a rămas acasă împarte prada?”
- § 25—28. Explică a) expresiunea: „Pe când voi vă dăruiați în mijlocul staulelor”; b) cuvintele mângăitoare, promițătoare: („Veți fi totuși) ca arborii unei porumbițe acoperite de argint, și penelii sunt de un galben auriu”.

W. T. din 1 Aprilie 1932

Zorile creațiunii

DUMNEZEU este spirit”. (Ioan 4:24) Dumnezeu este nevăzut pentru oameni, și va rămâne nevăzut pe vecie. „Care singur are nemurire, și locuiește în lumină de neapropiat, pe care nimenea din oameni nu l-a văzut, nici nu poate să-l vadă, și care are onoarea și puterea eternă”. (1 Timotei 6:16) Cuvântul care este tradus în românește spirit se trage dintr'un cuvânt radical, care în românește se traduce „vânt”. Vântul este nevăzut de oameni, și posedă putere. Dumnezeu este nevăzut pentru oameni și deține putere nemărginită. Este deci potrivit, că vorbim despre Dumnezeu ca de „spirit”, deoarece este și va fi pentru totdeauna nevăzut pentru oameni și pentru că este posesorul a orice putere.

Dumnezeu nu este o „creatură” spirituală, dar este o ființă spirituală. Logos este o „creatură” spirituală și a fost creat de marele spirit Iehova. Dela timpul creierii lui petrecea la Dumnezeu, în fața lui, fiind bucuria Părintelui său. Este deci foarte potrivit, dacă arătam pe baza Scripturii, că Logos, cunoscut acum sub denumirea de Isus Cristos, marele și puternicul fiu al lui Dumnezeu, este o ființă spirituală, și este întâiul dintre creaturile lui Dumnezeu. — Apocalips 3:14.

Nici o creatură nu poate exista fără vreo formă sau organism. Fiecare ființă spirituală trebuie să aibă un trup, care se potrivește creaturii respective. „Este corp firesc și este corp spiritual”. (1 Corinteni 15:14) Corpul natural constă din carne, sânge și membre. O ființă spirituală însă nu. (Luca 24:39; 1 Corinteni 15:50) Un om firesc nu-și poate închipuți un corp spiritual, deoarece această cunoștință nu i s'a dat, sau nu i s'a descoperit. „Încă nu s'a descoperit ce este o ființă spirituală”. — 1 Ioan 3:2.

Pentru închipuirea ființelor spirituale, se folosesc stelele în vorbire simbolică. (1 Moise 24:17; Iov 38:7; Psalm 148:3; Isaia 14:13; Daniel 12:3;

Apocalips 2:28) Intocmai cum stelele pe care le vedem, răspândesc o lumină care reoglindesc gloria marelui Creator, și ființele spirituale din împărăția lui sunt asemenea reprezentanții lumii pentru numele și spre gloria Creatorului.

Intre ființele spirituale create de Dumnezeu iubitul său, se găsea și Lucifer. Numele lui înseamnă purtător de lumină. Luceafărul de dimineață. (Isaia 14:12) Despre dânsul citim: „Purta-te-am pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, umblat-ai în mijlocul pietrelor înfocate”. (Ezechiel 28:14) Expresiunea „pietre înfocate” pare să prezinte în mod simbolic creaturi cari emană mare lumină. (Evrei 1:7; Psalmi 104:4) Scriptura numește de „heruvimi” o clasă de ființe create prin Logos, ieșite din mâna creatoare a marelui Dumnezeu. Marele Iehova al vecinicii este arătat ca unul, care locuiește între heruvimi. (1 Samuel 4:4; 2 Samuel 6:2; Psalmi 99:1) Scriptura arată prin aceasta că ei ocupă funcțiuni de onoare și de încredere chiar în apropierea marelui Iehova Dumnezeu.

În lumea spirituală este cunoscută o altă clasă de ființe spirituale, sub denumirea de „serafimi”. Ele încă au fost create de Logos în numele și sub îndrumarea marelui Iehova Dumnezeu. Aceste ființe sunt purtătoare de lumină, care reoglindesc gloria lui Dumnezeu. — Isaia 6:2—4.

Iar alte creaturi ale lui Dumnezeu sunt cunoscute sub denumirea de „îngeri păzitori”, care înseamnă: cel dintâi în rang. (1 Tesaloniceni 4:16) Titlul sau numele de inger păzitor a fost purtat uneori și de Logos, atunci când a trebuit să facă vreun serviciu special lui Iehova. Un titlu al său este Mihail, sau asemenea lui Dumnezeu. Iuda 9; Daniel 10:13; Apocalips 12:7; În tot cazurile vede clar, că numele Mihail se referă la soțul Iehova, care este înzestrat cu cea mai deplină autoritate, și este trimis cu o însărcinare deosebită.

Ca dovadă citim: „Iată, Mihail, unul dintre cei mari mari domni, a venit, ca să-mi ajute”. (Daniel 10:13) Acest titlu aparține în tot cazul iubitului fiu al lui Dumnezeu.

Alte ființe cerești sau creaturi spirituale ale lui Dumnezeu sunt îngerii, cari au fost chemați la viață de Dumnezeu prin iubitul său Logos. „Căci ce face vânturile trimișii (îngerii) săi și flăcările servitorii săi”. (Psalm 104:4) Îngerii sunt salii, sunt reprezentanții lui Dumnezeu, trimiși pentru ducerea la îndeplinire a unui serviciu oarecare. Pentru îndeplinirea dispozițiilor sale în desfășurarea hotărârii sale dumnezeiești, a folosit pe acești soli sau îngeri. Acești îngeri sunt ființe spirituale, deci sunt nevăzuți de oameni. Din timp în timp au fost înzestrați cu puterea, ca să apară oamenilor în corpuri firești și în clipa potrivită să dispară sau să se dizolve din nou. Biblia ne relatează nenumărate cazuri, când îngerii au apărut în corp firesc, atunci când au avut de îndeplinit vreo poruncă primită de la Dumnezeu.

Cu o ocazie, Avraam ședea în pragul cortului său, care era așezat în valea Mamre din Palestina de sud. Indreptându-și privirea sus, a zărit înaintea lui trei bărbați. Din dările de seamă cari ne relatează acest fapt, putem stabili lămurit, că unul dintre acești soli era Logos, care a apărut în corp omenesc în scopul ca să comunice lui Avraam un lucru de mare importanță. — 1 Moise 18: 2—20.

Când Avraam urmând porunca lui Dumnezeu s-a pregătit ca să jertfească pe fiul său Isaac: „îngerul lui Dumnezeu din cer l-a chemat”. (1 Moise 22:11) Aceasta dovedește, că îngerii mai apăreau și așa, încă rămăneau nevăzuți față de oameni, când transmiteau unele comunicări ale lui Dumnezeu, deoarece s'au coborât în corp spiritual. Cerul, sau cerurile reprezintă lucrurile înalte, cari au sunt vizibile pentru ochii omenești. Îngerii sunt mai mari și superiori omului. Și acest înger era mai mare și superior lui Avraam, și era nevăzut pentru dânșii. Ingerul care i-a vorbit era un trimis al marelui Dumnezeu.

Aceste ființe spirituale sau trimiși ai lui Dumnezeu, au apărut și în alte forme afară de aceea de om, atunci când împlineau poruncile lui Iehova. Un exemplu servește cazul, când Moise a zărit un rug în flăcări, și a observat, că acesta nu a fost mistuit de flăcări. El se apropie de acest rug, să cerceteze evenimentul. „Și văzând Domnul că el se abătuse, ca să vadă, îi strigă Dumnezeu din mijlocul rugului, și-i zise: Moise!” — 2 Moise 3:2-4. Îngerii adeseori au fost folosiți și ca conducători nevăzuți ai oamenilor. Atunci când Dumnezeu a îndrumat pe Moise, ca să conducă pe poporul lui Izrael prin pustiu spre pământul Canaan, așa a vorbit: „Iată eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum, și să te ducă în locul pe care l-am pregătit”. — 2 Moise 23: 20.

Aceste ființe spirituale au fost adeseori întrebuințate, ca soli de război, ca să execute ordinele

lui Dumnezeu, date împotriva dușmanilor poporului său. Când Iosua se pregătea să intre cu poporul său în pământul Canaan, Dumnezeu a trimis un înger, ca conducător al oastei sale, ca să dea îndrumare lui Iosua.

„Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii și s'a uitat. Și iată, că un om având în mână sabia scoasă din teacă stătea în picioare înaintea lui. Iosua s'a dus spre el și i-a zis: Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri? El a răspuns: Nu, ci eu sunt căpetenia oștirii Domnului și acum am venit. Iosua s'a aruncat cu fața la pământ, s'a închinat și a zis: Ce spune Domnul meu robului său? Și căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: Scoateți încălțămintele tale din picioare, căci locul pe care stai este sfânt. Și Iosua a făcut așa”. — Iosua 5: 13—15.

În cer se află legiuni de ființe spirituale, numite îngeri. „Îngerii lui Dumnezeu se numără, mii și mii. Domnul este între ei”. (Psalm 68:17, trad. engleză). Dumnezeu îi trimite, ca să păzească pe ai săi: „Iacob și-a văzut de drum, și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut Iacob i-a zis: Aceasta este tabăra lui Dumnezeu! Deaceia a pus locului aceluia numele Mahanaim”. — 1 Moise 32: 1, 2.

Acești îngeri sunt numiți „tabăra lui Dumnezeu”. Este vorba de dânșii încă și ca legiuni, ce cadă de înțeleș, că în scopul îndeplinirii hotărârii lui Dumnezeu, sunt organizați în corporațiuni. Pe vremea când Logos trăia pe pământ ca Isus, și s'a apropiat timpul ca să-lucidă dușmanii, așa a vorbit către unul dintre ucenicii săi: „Crezi că n'asi putea să rog pe Tatăl meu, care mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” — Matei 26: 53.

Pe aceste puternice ființe spirituale Dumnezeu le-a creiat din îndemnul său propriu și pentru plăcerea lui. Ele sunt mai strălucite decât și-ar putea închipui mintea omenească. Om firesc nu poate să vadă ființă sau creatură spirituală și să mai trăiască. Când unii dintre îngeri au apărut în formă de om, au strălucit de alăta splendoare de frumusețe. Profetul Daniel ne relatează despre un astfel de eveniment. El a însemnat următoarele: „Am ridicat ochii și m'am uitat și iată, că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de în și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, fața-i strălucea ca fulgerul și ochii îi erau niște flăcări ca de foc. Dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită și glasul lui tuna ca vuetul unei mari mulțimi”. — Daniel 10: 5, 6.

În dimineața învierii Domnului Isus, pe când unii urmași credincioși ai lui au mers la mormânt, ca să vadă corpul lui, iată că se făcu cutremur mare, și îngerul Domnului pogorându-se din cer a venit și a prăvălit piatra de pe ușă și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. — Matei 28: 2.

Dacă aceste însemnări sunt numai încercări pentru a descrie frumusețea și gloria îngerilor mai de

jos, atunci cu cât mai frumos și glorios trebuie să fie Logos. Despre fiul iubit al lui Dumnezeu stă scris: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor. Harul este vărsat pe buzele tale. De aceea Dumnezeu binecuvântatu-tea în etern”. (Psalm 45:2) După plecarea lui Isus la cer, Saul din Tarsus a văzut numai o rază a înfățișării sale glorioase, care a fost atât de minunată, încât Saul a orbit de strălucirea ei. Strălucirea acestei refractări a gloriei era mai orbitoare decât lumina soarelui la miezul zilei. — Fapte 9:3—8.

În cartea sfântă cilim următoarele despre acel puternic glorios: „Iubitul meu este slab și rumen, osebindu-se din zece mii. Capul lui este o cunună de aur curat. Pletele lui ca niște valuri sunt negre cum e corbul. Ochii lui sunt ca niște porumbei pe margina izvoarelor, scăldați în lapte și odihnindu-se în fața lui plină. Obrajii lui sunt ca niște straturi de miresme, în cari crese saduri mirositoare; buzele lui sunt niște crini, din care curge cea mai aleasă smirnă. Mănile lui sunt niște inele de aur, ferecate cu pietre de crisolit, trupul lui este un chip de fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir: picioarele lui sunt niște stâlpi de marmură albă, așezați pe niște temelii de aur curat. Înfățișarea lui este ca Libanul, pare un tânăr ales ca cedrii. Cerul gurii lui este numai dulceață, și toată ființa lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului”. — Cântarea Cântărilor 5:10—16.

Încă cu multe secole înainte de întemeierea pământului, marele Iehova Dumnezeu a dispus asupra unei oaste puternice a ființelor spirituale, compusă din frumoșii îngeri, îngerii păzitori, serafimii, heruvimii, din Lucifer și puternicul Logos. Cei doi din urmă numiți și stelele dimineții. Putem fi încredințați, că marele Creator nu a creat pe aceste ființe mărețe și puternice numai pentru un scop neînsemnat. Trebuie să recunoaștem, că fiecare din ele a fost creată pentru îndeplinirea unei misiuni importante. După creerea și denumirea lor erau sfinți cu toți împreună, deoarece au fost credincioși față de Iehova. Aceste deosebite ființe spirituale, cari sunt în armonie cu Dumnezeu, constituie cerul.

È natural, că Iehova Dumnezeu a fost superior tuturor acestor ființe, și toate creaturile sfinte ale sale au cântat lauda lui, și se bucurau în fața vecinicului Dumnezeu. „Iar cei drepți s'au bucurat și să salte înaintea lui Dumnezeu, să se veselească în desfătare! Cântați lui Dumnezeu, lău-

dați numele lui, faceți cale celui ce călătorește prin deșerturi; Iah este numele lui și bucurați-vă înaintea lui. Cântați celui ce călătorește pe cerurile cerurilor din vechime! Iată el face să răsună vocea lui, voce puternică”. (Psalm 68:4—5, 34) Aceste ființe din lumea spirituală au ascultat de Dumnezeu; de el pe care l-au considerat mai pe sus, l-au sprijinit, lăudat și preamărit; pentru aceasta stă scris, că Dumnezeu călătorește pe cerurile cerurilor. Cerurile au vestit mărirea lui, au cântat lauda lui.

În acest timp descris, pământul încă nu a fost creiat, și bineînțeles nici omul. Este logică presupunerea, că Dumnezeu a comunicat creaturilor sale cerești hotărîrea lui de a aduce la viață o ființă, care se va numi om, și al cărei locuință va fi planeta numită Pământ, pe care va fi așezut ca domnitor. În urmă a sosit timpul punerii temeliei pământului și serbarea strălucită a așezării temeliei locuinței acelei ființe, creerea căreia Dumnezeu a hotărît-o, care fapt a cauzat mare bucurie între creaturile sale cerești. Cei doi „Luceferi de dimineață” cântau împreună, și toți fiii lui Dumnezeu se veseleau împreună. — Iov 38:7.

În epoca aceea s'au creat fără îndoială nenumărate miriade de stele și sateliți, cari credincioși misiunii lor, au reoglindit gloria marelui Creator, pământul însă nu a existat încă. Zorile facerii pământului numai după aceea s'au început, după ce a avut loc serbarea minunată în cer, care a fost aranjată de aceste creaturi mărețe spre cinstea Dumnezeului Atotputernic. -

Până la acest timp nu a fost nimic în cer, ce ar fi conturbat pacea, frumusețea și fericirea cerului. Aceasta o știm de acolo, că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu, și toate creaturile lui Dumnezeu sunt desăvârșite. (5 Moise 32:4) După cum ne descoperă însemnarea dumnezeiască, până la acel timp nu s'a întâmplat nimic așa ceva ce ar fi cauzat căderea vreunei ființe cerești. Sub conducerea lui Logos și al soțului său, celălalt mare reprezentant al luminii, aceste ființe spirituale ca o oaste puternică au preamărit pe acela care este îmbrăcat în vecinicie. În fericita așteptare, au privit în viitor, când va exista încă o altă stăpânire, în care va fi creată o ființă după chipul și asemănarea marelui Iehova Dumnezeu, înzestrată fiind cu înțelepciune, dreptate, iubire și putere, și care va fi denumită de domnitorul locuinței sale.

W. T. din 1 Aprilie 1932.

Plata păcatului

FAPTA neascultării lui Adam și a Evei, până în zilele noastre a fost cu efect asupra urmașilor lor. Când Dumnezeu i-a tras la răspundere, nu au arătat nici părere de rău nici căință. Ba mai mult au căutat să-și justifice păcatul. Femeia a învinuit șarpele pentru fărâdelegea ei. Bărbatul pus vina atât pe femeie cât și pe Creator.

Dacă Adam ar fi iubit pe soția lui, atunci nu ar fi căutat să arunce vina asupra ei. Dacă ar fi iubit pe Dumnezeu atunci nu i-ar fi reproșat că i-a dat femeia.

„Omul a răspuns: Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom, și am mâncat din el”. (1 Moise 3:12) Din aceste

cuvinte ale lui Adam, trebuie să tragem următoarea concluzie: Dacă Dumnezeu ar fi lăsat pe Adam singur în grădină și nu i-ar fi dat femeia, atunci fărâdelegea nu s'ar fi săvârșit, și pentru aceasta Dumnezeu trebuia să fie barem în parte răspunzător pentru nenorocire.

Diavolul tot timpul a încercat, ca pe oameni să-i aducă la cugetul, că Dumnezeu este vinovat pentru suferințele și durerile omenirii. Fără îndoială și lui Adam i-a insuflat cugetarea aceasta și pentru aceasta Adam a trecut vina asupra Evei și asupra lui Dumnezeu. Aceasta dovedește îndeajuns, că Adam nu a avut nici părere de rău și nici durere, pentru că a făcut rău Creatorului și l-a supărat.

Fapta păcătoasă și opunerea din partea creaturilor lui Dumnezeu nu a putut să rămână uitată și nepedepsită. Pedepsa a trebuit să urmeze imediat, căci altfel legea lui Dumnezeu n'avea nici o valoare, și domnia lui ar fi devenit o farsă, și păcatul intrat în lume ar fi conturbat pământul. În armonie cu legea lui făcând de cunoscut mai de vreme, că moartea va fi plata păcatului, Dumnezeu s'a apucat, ca să aplice judecata.

În legătură cu judecata aceasta să fie însemnat, că femeia și-a asumat o poziție mai înaltă, decât aceea ce i se cuvenea, întrucât a apucat înaintea bărbatului său și prin aceasta a căleat legea lui Dumnezeu. Ca o parte a lui Adam a trebuit să sufere pedeapsa de moarte, și înainte de executarea definitivă a acesteia să mai sufere și alte lucruri. Ea a trebuit să fie supusă bărbatului ei și cu dureri să conceapă și să nască copii.

Lui Adam și soției sale, în urma hotărârilor judecătorești i s'a acordat un termen de viață, și în decursul acestui termen trebuia să trăiască lipsiți de bucuriile păcii și ale vieții. Prin fărâdelegea lor au pierdut dreptul lor de viață, în cadrul termenului prevăzut de lege, trebuiau pe baza sentinței să se întoarcă în pulbere din care au fost luați.

Judecata a ordonat, că trebuie să părăsească locuința lor fericită și desăvârșită și să meargă pe așa un teritoriu al pământului unde numai spinii și mărăcinii cresc. Cu multă osteneală au trebuit să se lupte cu mărăcinii pentru câștigarea pâinii. Încât numai în sudoarea feței lor au putut câștiga bucata de pâine, până când sentința morții a fost executată peste ei. Cu toate că au fost osândiți la moarte, totuși din executarea pedepsei vedem, că Dumnezeu nu a dorit moartea lor imediată. Pentru aceasta i-a expulzat din Eden.

Prințul puternic de odinioară a trebuit să plece pe partea pământului, care nu a fost terminată și acolo trebuia să-și chinuie viața în dejosire. Domnia lui peste animale a încetat, ba încă de atunci începând aceste au devenit dușmanele lui. După expulzarea lor din Eden, la poartă s'a pus pază, ca să le împiedece întoarcerea, ca nu cumva să mănânce din pomul vieții. Desbrăcat de puterea și autoritatea lui, înstrăinat de Dumnezeu ca un nelegiuit — ceea ce a și fost de fapt — a trebuit să-și părăsească locuința fericită de odini

oară, ca în sfârșit să răpună în mormânt ca și un cerșetor. (1 Moise 3:15—24) Între altele, judecata a mai conținut și următoarele: „Și Dumnezeu a alungat pe om”. Din aceasta vedem, că Adam nu a fost învoit la aceea ca după exprimarea sentinței să părăsească Edenul, ci a fost de lipsă să-l constrângă la aceea ca să plece, și așa a trebuit să plece ca un criminal judecat, pe care a trebuit să-l silească să se supună poruncilor.

În afară de Eden, despoiași de îngrijirea lui Dumnezeu, Adam și Eva nu puteau spera scut și adăpost de nicăierea. Nu au știut când se va pune capăt vieții lor și nu au știut, dacă moartea lor va fi din întâmplare sau că animalele devvenite dușmanele lor vor cauza moartea lor. Legătura lor cu Dumnezeu a fost ruptă, deoarece Dumnezeu și-a întors fața dela dânșii și deoarece pe mai departe nu s'au mai bucurat de privilegiul legăturii cu el prin rugăciune sau alt ceva. Nu este nimic ce ar sprijini părerea, că ar fi simțit căință pentru faptul lor nelegiuit. În Biblie nu găsim nici cea mai mică aluzie la aceea, că și-ar fi exprimat vreodată părerea de rău pentru păcatul lor. Că nu găsim nici o însemnare despre aceasta, dovedește fără îndoială, că Adam a dovedit o purtare nepăsătoare, tâmpită. Se pare că a uitat pe Dumnezeu, s'a depărtat dela el cu totul, și a mers mai departe fără vreo speranță.

Judecând după anumite semne, Eva a dovedit puțină credință, însă niciun semn de căință. Când i s'a născut fiul Cain, a zis: „Am făcut un om cu ajutorul lui Iehova”. (1 Moise 4:1) Faptul că numele lui Iehova l-a legat cu nașterea copilului ei, arată hotărât, că nu a uitat de tot pe Dumnezeu. Când a născut pe fiul ei Set, a zis: „Dumnezeu mi-a dat un alt fiu în locul lui Abel pe care l-a ucis Cain”. (1 Moise 4:25) Trebuie să ținem seamă de faptul, că în exprimarea judecătorești asupra omului, Dumnezeu a zis între altele șarpelui: „Dusmănie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei: aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei răni călcâiul”. (1 Moise 3:15) Aceste cuvinte trebuiau să servească de bază speranței pentru Eva, că va aduce în existență o sămânță, care va pune ceva la cale pentru pedepsirea uneltei criminale, care a ajutat căderea lor; și așa trebuie că a avut o slabă speranță, din care ar rezulta un câștig pe seama ei. Însemnarea nu dă nici o urmă cu privire la Adam, că doar el ar fi nutrit în inima lui ceva așteptare sau speranță, pentru posibilitatea întoarcerii încă odată la Eden și la armonia cu Dumnezeu.

Aceia, cari n'au studiat Scriptura cu destulă seriozitate, adeseori au afirmat, că Adam și Eva în urma neștiinței și lipsei lor de experiențe nici n'au săvârșit cine știe ce păcat mare, ba chiar luând aceasta în seamă, au fost nevinovați. Aceștia cugetându-se astfel, au ajuns la concluzia, că alungarea din Eden și judecata la moarte a fost o pedeapsă prea aspră și severă.

Scriptura însă nu aprobă părerea aceasta. Mă-

reția legii lui Dumnezeu a fost căleată cu picioarele și încă de niște ființe desăvârșite și luminate îndeajuns cu privire la urmări. Prin aceasta a fost pusă la îndoială toată alotputernicia lui Dumnezeu, și dacă el n'ar fi luat în seamă crima, atunci ar fi tăgăduit însuș măreția legii sale. Lipsa de experiență nu a putut servi ca motiv care micșorează pedeapsa. Omul a fost îmbrăcat cu toate însușirile ființei desăvârșite, și din partea Creatorului său a primit prescripția hotărâtă, că ce-i stă în drept să facă și ce nu. Pedeapsa a trebuit să fie egală cu legea dată, deci aceea nu a fost nici prea aspră și nici prea severă.

Adeseori am putut auzi și afirmațiunea aceea, că Adam și Eva s'au iubit foarte mult și suferințele lor au fost întru câțva ușurate de iubirea lor împrumutată; și că unul a purtat sarcina celuilalt. În fața Biblicii însă, nici concluzia aceasta nu este bazată. Femeia numai puțin respect a arătat față de bărbatul ei, dupăce bărbatul ei s'a exprimat înjositor despre ea zicând: „Femeia, pe care mi-ai dat-o...” Prin faptul că răspunderea pentru păcatul lui intenționat a probat s'o pună pe soția lui, nu multă încredere putea să trezească în soția lui. Pe de altă parte, nici Adam nu putea să aibă multă încredere în soție, când ea, fără ca să se sfătuiască mai întâi cu bărbatul ei, a hotărât într-o chestie de importanță vitală.

Când au plecat din Eden, au plecat ca cerșetori și cu o stare rea a inimii. Se pare a fi sigur, că în afară de Eden, sub presiunea continuă a necazurilor și a ostenețelor, în cari trebuia să sufere, adeseori s'or fi certat, și-au aruncat vina unul asupra altuia, și poate — cine știe — dacă nu s'au și bătut. Relația potrivită dintre bărbat și femeie, numai puținii bărbați și femei au înțeles-o, și acesta este motivul cel mai mare al atâtor nenorociri în viața casnică.

Adam și Eva în împrejurările acestea neprielnice au născut copiii lor. Perechea de oameni desăvârșiți au fost deja îmbrăcați cu capacitatea de zămislire, însă capacitatea aceasta numai în starea lor imperfectă, în afară de Eden au folosit-o mai întâi. Sentința rostită asupra lui Adam și asupra Evei, i-au despoiat de dreptul de viață; în urma aceslui fapt și copiii lor s'au născut fără drept de viață.

La aceasta a mai contribuit și influența dinainte de naștere asupra copiilor, care a avut un efect nefavorabil imediat după plecarea din Eden. Probabil, că aceasta a sigilat natura stricată a lui Cain, fiul lor cel dintâi. Este fapt bine cunoscut, că starea sufletească a părinților în timpul ză-

mislirii și starea sufletească a mamei în timpul sarcinei, se reoglindește în aplecarea firească a copilului. Dacă aceasta este așa, atunci probabil, că Cain atunci a fost zămislit, și născut când inima părinților a fost plină de amărăciune. Însă în timpul nașterii lui Abel probabil, c'au fost împăcați cu situația lor. Se poate deci presupune raționabil, că era și timp când se purtau cu prietenie unul față de altul. Aceasta o putem și din experiențele noastre proprii.

Accea însă, că toți copiii lui Adam s'au născut în imperfecțiune, nu s'a putut schimba, deoarece dela niște părinți imperfecti nu puteau să se nască copii desăvârșiți. Copiii ca niște ființe imperfecte nu puteau să fie plăcuți înaintea Domnului. Ceeace nu-i place lui Iehova stă sub osândă. Pentru aceasta s'au născut toți copiii lui Adam sub osândă. Despre aceasta citim: „Deaceea după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”. (Romani 5; 12) „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m'a zămislit mama mea”. — Psalm 51:7.

Natural, că toți copiii lui Adam și ai Evei nu au fost cuprinși în judecata rostită asupra lui Adam și Eva, deoarece în timpul judecății nici n'au fost în lume. Cu toate acestea Dumnezeu a retras dela Adam dreptul de domnie peste pământ precum și dreptul de viață. Pentru aceasta nici n'a putut să transmită copiilor lui drept de viață și drept de domnie, și astfel au ajuns sub osândă, deoarece s'au născut în imperfecțiune.

În vârstele întunecate s'a învățat, că și copii lui Adam sunt cuprinși în proba lui, păcatul lui și osânda lui, și că păcatul lui Adam și lor le este socotit și Dumnezeu pentru aceea i-a osândit înaintea nașterii lor. Afirmațiunea aceasta însă nu este sprijinită de însemnarea inspirată a Scripturii. „Totuși moartea a domnit dela Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr'o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a celei care avea să vină”. — Romani 5:14.

Afirmațiunea aceasta decide odată și pentru totdeauna întrebarea, că copiii lui Adam și ai Evei nu de aceea au fost osândiți în judecata părinților lor străbuni, că doar ar fi păcătuit asemenea lui Adam, ci osânda lor a constă în aceea, că s'au născut din părinți imperfecti, cari atunci erau sub judecata morții și aceea s'a executat peste ei. Copiii erau păcătoși în urma legii moștenirii.

W. T. din 1 Aprilie 1932.

Creator și creaturi cerești

PENTRUCÉ este atâta mizerie și nedumerire în lume? Pentruce se pregătesc națiunile cu cea mai mare putere pentru un nou război? Pentruce este așa mare egoism între oameni? Pen-

truce ridică unii oameni cu o speculație vicleană prețul alimentelor și îmbrăcăminteii poporului? Pentruce înșală politicianii și clerul poporul, îl uc în eroare și sprijinesc interesele particulare

ale clasei domnitoare? Pentru ce suferă poporul așa mare apăsare? Pentru ce trebuie poporul să suferă de foame, ciumă și boli? Pentru ce cad oamenii jertfă infirmității grijilor, durerilor și morții? Pentru ce este omul sub robia atâtor lucruri rele? Cine este vinovat pentru slăbirea acestora nenorocite? Putem spera oare că oamenii vor scăpa odată din starea aceasta tristă și să aibă parte de pace, prosperitate, sănătate, viață, libertate și fericire? Pentru ce trăiește? De unde vin? Și ce pot face pentru ajutorul semenilor mei?

Aceste și asemenea întrebări erau obiectul cugetărilor unui tânăr, care a dorit să îmbunătățească starea lui și a semenilor săi. La întrebările sale a căutat o deslegare mulțumitoare, dacă aceasta se găsea în cadrul posibilității. A cercetat și a întrebât pe filozofi, medici, preoți, învățați și pe alți oameni recunoscuți ca înțelepți. Însă răspunsurile oamenilor acestora bazate pe păreri omenești, nicidecum nu l-au mulțumit.

Ce valoare putem găsi în părerea nedovedită a oamenilor imperfecti? Nu sunt ei oare membrii mulțimii mari, care umblă pe aceeași cale tristă? Totuși trebuie să fie undeva niște fapte cu putere doveditoare, cari vorbesc cu convingere, și pe cari omul cugetător poate să se bazeze cu încredere! Aproximativ aceasta a fost cugetarea cercetătorului nostru tânăr. Nu peste mult însă a dat de un om mai în vârstă, cu păr buclat argintiu, o înfățișare prietenoasă și o vorbire plăcută. Cum tânărul i-a pus întrebările, la acelea a răspuns, dar nu după părerea lui, ci aproximativ următoarele:

„Părerea dumitale, că o părere omenească, care nu este îndeajuns de bazată pe dovezi, are puțină sau nici o valoare, este cu totul potrivită. Există însă un Dumnezeu vecinic dela care se poartă lucrurile bune. Și este și un rău puternic care este dușmanul lui Dumnezeu și apăsătorul oamenilor. Dușmanul acesta demult are în mână puterea morții. Dumnezeu drept nu a stat în calea acestui criminal; ca să-și ducă la îndeplinire lucrarea rea, ei starea rezultată în urma lucrării lui Satan o folosește în scopul, ca să probeze pe creaturile sale. Răul acesta nu va domni totdeauna. La timpul hotărât cel rău și influența lui rea vor fi nimicite. Eliberarea oamenilor este sigură.

Adevărurile cele mari despre cari vorbesc sunt însemnate în cartea cea minunată, care se numește Biblie. Biblia nu conține părerile oamenilor imperfecti; Biblia este cuvântul atotputernicului Dumnezeu, a Creatorului cerului și al pământului. Ea a fost scrisă de oamenii sfinți ai veacurilor vechi, așa după cum mintea lor a fost condusă de marele Iehova. Cu aceasta vreau să exprim aceea, că Biblia a fost scrisă sub inspirația dumnezeiască. Vorbește despre originea omului, cauza suferințelor lui și vorbește despre aceea, că în sfârșit omenirea cum va scăpa de toți dușmanii ei și de toată apăsarea. Aceste adevăruri mari au fost descrise în Biblie în așa fel, că timp de mai multe secole au fost ascunse și nu se puteau înțelege până atunci; până când nu a sosit

timpul lui Dumnezeu. Acum însă a sosit timpul pentru ca să putem înțelege adevărurile acestea.

Dela un timp anumit trăim în secolul al douăzecișecilea. Se observă o mare înmulțire a cunoștinței și multă umblare încoace și încolo pe pământ și Dumnezeu a declarat, că lucrurile acestea sunt semnele timpului, când cartea lui, care conține țina lui, se va putea înțelege. Natural, că Atotștiutorul dela început a avut un scop stabilit, care amăsurat voinței sale trebuie să se realizeze. Pentru oameni a sosit timpul lui Dumnezeu, când pot să înțeleagă desfășurarea acestui scop dumnezeiesc. Te invit, ca să cercetezi tezaurul acesta mare dumnezeiesc a cunoștințelor. Acolo vei primi un răspuns deplin și mulțumitor la fiecare întrebare pusă”.

În urma sfatului bun, tânărul care cerceta adevărul și-a cumpărat o Biblie, în care a citit: „Începutul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu”. (Psalm 111:10), pe mai departe: „Secretul Domnului este pentru aceea ce se tem de el, și legământul lui ca să li-l facă cunoscut”. (Psalm 25:14) Cu minte plină de evlavie și cu inimă sinceră a cercetat în tezaurul acesta mare al adevărului, ca să găsească răspuns la întrebările sale. Lucrurile descrise în paginile următoare sunt lucrurile prețioase pe cari le-a găsit în acest lezaur.

Numele marelui Creator este Iehova. Însemnătatea numelui acestuia este: „El, care se face ceea ce vrea” și arată scopul său cu privire la creaturile sale. În versetul 19 al psalmului 83 este intitulat în felul următor: „Singur tu, numele căruia este Iehova”. A fi nemuritor înseamnă, a fi scutit de moarte și a poseda în sine însuși viață. Despre marele Iehova Dumnezeu stă scris: „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, și care are cinstea și puterea vecinică”. (1 Timotei 6:16) Numele și-l-a descoperit mai întâi lui Moise. (2 Moise 6:3) El este marele Creator al cerului și al pământului. (Isaia 40:28; 42:5) Toate darurile bune și desăvârșite vin dela el. (Iacob 1:17) El răsplătește pe aceia cari îl caută cu sârguință. (Evrei 11:6) El este din veci și în etern. (Psalm 90:2; 93:2) „Iehova Dumnezeu este stâncă veacurilor”. — Isaia 26:4.

De fapt trebuia, că a fost un timp înainte de începutul creației, când Iehova Dumnezeu era singur. Cuvântul lui Dumnezeu ne descopere în începutul creației. Mintea apostolului Ioan a fost inspirată de puterea nevăzută a lui Dumnezeu, când a scris: „La început era cuvântul (Logos) și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era (un) Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin el; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără de el. În el crăviața, și viața era lumina oamenilor”. — Ioan 1:1—4.

Expresiunea Logos este un titlu aplicat asupra primei creaturi sau începutul creației lui Dumnezeu. În Apocalips (3:14) spune Logos, anume

Isus: „Aceasta zice Aminul, martorul credincios și adorărat, începutul făpturii lui Dumnezeu”. Despre el este scris: „Care este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât orice făptură. Pentru că prin el au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute; fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin el și pentru el. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin el”. — Coloseni 1: 15—17.

Aceste texte scripturale ne arată, că Logos este cel dintâi dintre făpturile Atotputernicului, și că Logos a fost meșterul lui Iehova întru creerea lucrurilor.

Înțeleptul Solomon descriind pe Logos, așa îl prezintă ca și pe acela, care spune următoarele despre sine: „Iehova m'a zidit la începutul căilor sale, înaintea lucrurilor sale dedemult. Din etern domn am fost, din început, înainte de a fi pământul. Născut am fost, când adâncurile încă nu erau, nici izvoarele încărcate cu apă. Mai înainte de ce s'au înfipt munții, înainte de colini am fost născut, când încă nu făcuse pământul și câmpiile nici începutul pulberii lumii. Când gătea cerurile acolo eram, când el trăgea cercul în jurul adâncurilor; când întărea norii de sus, și întărituri făcea adâncului: Când punea mării așezământ ca apele ei să nu treacă peste țărmurile ei și tari făcea temeliiile pământului. Atunci eram lângă el ca un copil iubit al său, bucuria lui de toate zilele, veselindu-mă pururea înaintea feței sale — Proverbe 8: 22—29.

Așa se vede mai departe, că Scriptura arată la că Logos (Logos este un nume dat unuia; care vorbește pentru un altul) din timp în timp a servit și ca trimisul principal al lui Dumnezeu. Ca un sol special al lui Iehova, a fost trimis pentru rezolvarea unor lucruri, ceea ce dovedește clar Testamentul Vechiu. (2 Moise 3: 2, 15; 1 Moise 18: 1; 2 Moise 23: 20; Iosua 5: 14) Logos, ca începutul creaturilor sale și cum arată și numele lui de trimis special, a stat în relație intimă cu Iehova. Pentru aceasta este raționabilă presupunerea, că Iehova a pertractat cu dânsul lucrurile creațiunii.

Scriptura nu ne dă o lămurire precisă pe mai departe cu privire la ordinea și procedura creerii îngerilor cari fac parte din împărăția lui Dumnezeu nevăzută pe seama oamenilor. Însă este evident, că creațiunea aceasta constă din heruvimi, serafimi îngerii și alte creaturi spirituale, cari toate sunt amintite ca fiii lui Dumnezeu.

Heruvimii sunt astfel de ființe spirituale cari ocupă o poziție de anumită importanță întru executarea scopurilor lui Dumnezeu. Aceasta stă scris în cartea întâia a Bibliei, unde Adam este alungat din Eden, deoarece a călcat legea lui Dumnezeu. Insemnarea spune: „Astfel a izgonit el pe Adam și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, cari să învâртеască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții. (1 Moise 3: 24) Și profetia lui Ezechiel arată o descriere simbolică despre heruvimi și arată legătura lor strânsă cu Iehova Dumnezeu. — „Ezechiel 10: 13—15.

Serafimii, cum arată Scriptura, asemenea sunt astfel de ființe cerești, cari joacă un rol important în legătură cu executarea scopului lui Dumnezeu. Profetul Isaia căruia i s'a dat o vedenie despre aceste ființe spirituale, spune: „În anul morții împăratului Uzia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei lui umpleau templul. Serafimii stăteau deasupra lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două sburau. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt este Domnul Oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea lui! Și se sguđuiau usciori ușii de glasul care răsuna, și casa s'a umplut de fum. Atunci am zis: „Vai de mine, că sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate; locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe împăratul, Domnul Oștirilor. Dar unul din serafimi a sburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, și pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: Iată atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărlată, și păcatul tău este ispășit”. — Isaia 6: 1—7.

Îngerii sunt solii sau vestitorii, cari sunt încredințați să ducă vestile și să efectueze serviciile din curțile cerești. (1 Moise 19: 1, 15; 28: 12) Psalmul 91 vorbește despre martorii lui Iehova când sunt pe pământ, versetul al unsprezecelea așa sună: „Căci el va da poruncă îngerilor săi să îl păzească în toate căile tale”.

Toate creaturile inteligente ale lui Dumnezeu, cari primesc viața de la el, din pricina această și ce tot potrivit se chiamă fiii lui. Pentru efectuarea lucrurilor împărăției sale, acești fii ai lui Dumnezeu din timp în timp se prezintă înaintea feței lui Iehova. Aceste fapte se arată lămurit în cartea lui Iov. — Iov 1: 6; 2: 1.

W. T. din 1 Aprilie 1932

Scrisori

In armonie deplină
Iubite frate Rutherford!

Grupa din Little Rock (Arkansas) a martorilor lui Iehova dorește să-și exprime mulțumirea către Pădurea cerească pentru binecuvântările sale cele multe. Mai mult decât jumătate din grupa aceasta a avut fericitatea, ca să fie prezenți la conferința cea mare

în Columbus, și mulți dintre noi avem de atunci o mai bună apreciere pentru ocaziunile, de a servi lui Iehova. Întregă grupa este pătrunsă de dorința ca și exprime ceea ce simte, și dorim să-ți aducem la cunoștință următoarele:

1. Noi credem, că conferința generală din Columbus în Iulie 1931 este o dovadă pe mai departe a „lucrurilor mari și minunate” ale lui Iehova și că ră-

înășița lui Dumnezeu astăzi este întărită și echipată pentru serviciu ca niciodată mai înainte.

Credem, că nu este fals să zicem, că voința lui Dumnezeu cu privire la rămășița, dela conferința din Columbus incoace s'a descoperit cu totul, cum stă scris în sulul cărții" (Psalm 40 : 7, 8). Credem, că păzi-Plonul lui Iehova așa de clar a văzut viziunea, încât fără întârziere se poate pune pe lucrul, pe care Iehova i-a poruncit să-i facă „in grabă". Habacuc 2:1, 2.

Credem, că rezoluțiunea cu privire la numele nou care în 26 Iulie 1931 a fost primită în oareșcare privityntă este de natura unui legământ sau întocmeală, prin care unșilor li se dă ocazie, să primească ori să respingă îngrijirile lui Iehova față de poporul său, ca să se poată recunoaște clar, cine servește pe Dumnezeu și cine nu-l servește. — Maleahi 3:18.

Deci ca o grupă a martorilor lui Iehova ne declarăm în deplina armonie cu rezoluția, pe care rămășița lui Dumnezeu reprezentată prin conferința din Columbus, a primit-o. Cu bucurie primim numele nou.

Dumnezeu l-a dat poporului său credincios și declarăm împreună cu toți martorii lui Iehova de pe întreg pământul: „Tot ce a vorbit Domnul, vom să împlinim!"

Foarte flământ după adevăr

În timp ce eram în Hammonul unde eră prezent fratele Strongs, m'a rugat, ca să-ți povestesc cum au fost vândute două colecții de cărți prin radio. Am ajuns la o doamnă în Knox, Indiana, într'un sat și înainte să sfârșesc punerea măturiei, a scos din geanta mea cărțile și mi-a spus, că chiar de trei săptămâni așteaptă vizita mea, fiindcă în fiecare Duminică ascultă la radio pe judecătorul Rutherford. Cei 2.90 dolari pentru cărți erau pregătiți deja demult.

O dată experiență foarte încurajatoare am avut la o uniune creștină de tineri în Gibson, Indiana. Lăsa să declară, ca azi nimeni nu există care spune adevărul, și acela este judecătorul Rutherford. Când i-am spus, că vin ca un reprezentant al lui Rutherford, mi-a spus, că pot să-i arăt deodată o colecție, întregă de cărți (9 cărți legate). Natural, că această am făcut-o imediat, și mi-a dat 5 dolari. Eu însă i-am spus, că nu avem dreptul, ca să luăm mai mult pentru cărți. El mi-a povestit, că în fiecare Duminică îl ascultăm pe judecătorul Rutherford la radio. După toate ținuta lui s'a văzut că este foarte flământ după adevăr.

Dacă găsim astfel de oameni, atunci așa simțim că dacă ar fi cu puțință, am dori să dublăm timpul folosit în serviciu.

Noi în fiecare zi ne amintim în rugăciunile noastre de fiecare frate din lume, și noi suntem siguri și de rugăciunea lor asemenea.

În serviciul Domnului, în legătură cu tine

Chester Hays, pionier.

Hotărâți de a nu purta înzădar numele nou Iubiți conservați în serviciul regal!

Grupa din Zürich a martorilor lui Iehova s'a adunat în 31 Decembrie la o adunare de rugăciune și măturie. Ziua aceasta s'a prezentat foarte potrivită pentru adunare, ca să-și amintească de îngrijirea Printelui nostru ceresc și a regelui său față de rămășița sa, cu care ocazie s'a făcut o scurtă repriză la masa întinsă de Domnul în cursul anului în cele 2 numero ale revistei și în cele două cărți „Lumină", ceace a făcut din scara aceasta o seară deosebită și bucurie și binecuvântări.

După aceasta, adunarea a propus, a susținut și a unanimitate a votat următoarea rezoluție:

Rezoluție

Noi, grupa din Zürich a martorilor lui Iehova cu multă apreciere și mulțumire ne aducem aminte de multele binecuvântări ale anului trecut, și ne bucurăm că am primit dela Iehova un nume nou.

Suntem tare hotărâți, ca să nu purtăm numele nou în zădar, ci cu o străduință nouă să luăm parte la justificarea numelui și cuvântului lui Iehova.

Grupa din Zürich a martorilor lui Iehova

Conclucrare din toată inima

Iubiților în Sion!

Deoarece i-a plăcut lui Iehova, ca să reverse peste rămășița și pe mai departe binecuvântări, dând martorilor săi privilegiul, ca să vestească atât domnitorilor cât și poporului „Impărăția speranța lumii", și deoarece Societatea Watchtower care figurează ca canalul de legătură, prin mijlocirea căreia se dă în știre martorilor voia lui Iehova, care a organizat minunatul congres al sfinților dela Columbus, și

deoarece fratele nostru iubit Rutherford ca președintele și vorbitorul Societății Watchtower, atât cu ocazia congresului cât și într'o scrisoare personală în buletin a desemnat calea, pe care trebuie s'o apuce martorii lui Iehova,

se aduce hotărârea, că grupa martorilor lui Iehova din San Francisco (California), care azi ia parte la o adunare de serviciu, împuternicește cu unanimitate pe conducătorul lor de serviciu, ca să încunoștințe pe fratele Rutherford, precum și Societatea Watchtower despre aprecierea lor pentru a avea privilegiul de împărtășire, precum și despre zelul lor pentru a face răspândirea pe străzi și scopul lor de a participa la toată inima, ce se dă domnitorilor conducătorilor, oamenilor de stat, imunciarilor și proclitor.

Pe mai departe a fost hotărât, de a trimite o copie de pe această rezoluție Societății Watchtower, una fratelui Rutherford, iar una să fie păstrată de grupa din San-Francisco. Aceste duplicate au fost semnate de conducătorul de lucru, ca reprezentantul Societății, de bătrânii grupei și de secretar ca reprezentanții grupei martorilor lui Iehova din San-Francisco.

N. A. Yuille, conducător de lucru, J. Morris, con-

ducătorul grupei, A. R. Crawford secretar.

Credincioși împreună cu tine

Iubite frate Rutherford!

Te salutăm în numele lui Iehova și al iubitului său fiu, a domnitorului pământului, care se află acum pe tron.

Bucurându-ne de numele nostru nou și de marele privilegiu, că putem merge cu vestea împărăției la domnitorii pământului, dorim ca în calitate de martori ai lui Iehova să te asigurăm de iubirea și aprecierea noastră. Noi zilnic ne rugăm pentru tine, ca să te păstreze Cel Prea Înalt în scutul său și să rămâi credincios până la moarte. Ca o grupă a martorilor lui Iehova stăm alături de tine unăr la urmă, și ne bucurăm de strălucirea luminii actuale, îndeosebi de cartea „Justificare" și de lumina cea nouă asupra profeției lui Ezechiel. Noi ne dăm silința ca să fim dovediți credincioși față de instrucțiunile Domnului, cari se dau din timp în timp în coloanele revistei, și să ajutăm, ca lupta s'o împingem până la porți.

Ai tăi frați în serviciul Regelui Regilor,

Grupa des Moines a martorilor lui Iehova